

КОНРАД ФИАЛКОВСКИ

БЕЗСМЪРТНИЯТ ОТ ВЕГА

Превод от полски: [Неизвестен], 1965

chitanka.info

Околоземният спътник воловил сигналите на завръщащия се със стогодишно закъснение от полет до Вега космонавт Бан. Тук е прелетял от Земята и космонавтът Томпи, единственият от познатите на Бан хора, който още е жив, благодарение на това, че е летял дълго и прекарал много години в състояние на анабиоза. На спътника има и много кореспонденти от Земята. Много въпроси буди това завръщане: защо е толкова късно, защо отсечите за преби в космолета са празни, какъв е този допълнителен сигнал, който се носи към Земята заедно с другите откъм Бан?

След включването на видеовръзката Фукс и Томпи наблюдават на екрана на видеотрона как автоматите постепенно извеждат Бан от състоянието на анабиоза.

— Приветствуваме те на Земята! — произнесе Фукс традиционната формула за поздравяване на завръщащите се космонавти.

— ... Къде... къде съм? — Изглежда Бан не беше дочул приветствието и смутено разглеждаше кабината на спътника, появила се на неговия екран.

— Ти се движиши по затворена орбита около Земята — съобщи му Фукс.

— А Вега? Аз трябваше да летя към Вега. Защо сте ме върнали на Земята?

— Как сме те „върнали“? — учуди се Фукс.

— Разбира се, че сте ме върнали. Нали ти казваш, че се намирам в Слънчевата система.

— Естествено. Нали ти се връщаш от Вега...

Този път мълчанието на Бан продължи дълго. Накрая той каза:

— Аз не съм бил на Вега. Аз не съм видял системата Вега...

— Откъде в такъв случай се връщаш ти?

— Не ми се подигравайте. На вас това е по-добре известно, отколкото на мен. — По бузите на Бан изби руменина.

— Нищо не ни е известно. От момента на твоето излитане са изминали повече от двеста години. Двеста години! Чуваш ли? Откъде да знаем, какво е ставало с тебе?

— Не може да бъде... Двеста години... Нима?

Томпи почувствува, че Бан не им вярва.

— Аз нищо не помня. Аз нито един път не съм се витализирал и наистина не съм виждал Вега.

— Тъкмо това е загадката, но кой е насочил твоя космолет към Земята, ако ти нито за минута не си излизал от анабиозата? — подхвани Фукс.

— Не зная. Казвам ви, че не зная. Вие, вие трябва да ми обясните всичко, вие, които сте обзвали този космолет с автомати...

— По-скоро нашите прадеди. Те са го строили преди два века — мрачно забеляза Фукс.

— Но ако даже космолетът се е върнал от само себе си, то какво е ставало с него цели сто години?

Томпи не чакаше отговор на своя въпрос. А и никой в същност не се и опитваше да му отговори. Бан седеше във витализационното кресло, втренчил се в една точка. Фукс нещо мъчително обмисляше, намръщил чело.

— Да, не ти провървя — заговори той отново на Бан. — Както се вижда, станала е някаква авария, но ние сега всичко ще разберем. Ще проверим записите в запомнящите устройства на автоматите... Какво... Какво е това? Бан!... Бан!...

Фукс и Томпи се вглеждаха в сивата пустота на екрана, от който само преди миг ги гледаше Бан. После изображението се сви, като запален лист хартия и изчезна.

— Радар! Потърси го с радар! — викна Томпи.

— Не, всичко е наред, той е тук! — Фукс отпусна клавиша на радара.

— Да, аз съм тук. А какво стана всъщност?

Двамата едновременно се обрънаха. От екрана ги гледаше Бан.

— Някакво смущение във връзката — отговори Фукс.

— Извикай автоматът за управление и го попитай за всеки случай какво е станало — посъветва Томпи.

Фукс кимна в отговор и натисна копчето за повикване. На пулта светна контролната лампичка. Координаторът на управлението на полетите съобщи, че е станала анихилиация при преминаването на космолета през газов облак. Причината е неизвестна.

— Ти разбиращ ли нещо от това? — попита Томпи.

— Да. Изглежда автоматът има предвид нещо като ядрена реакция...

— Къде? В реактора?

— Не, върху бронята на космолета. И тъкмо туй е най-стрannото.

— Тоест, как така върху бронята? — попита Бан.

— Сам не мога да разбера... Почакай! — и Фукс нареди на земния концепциотрон срочно да изследва хипотетическите причини за ядрената реакция върху бронята на космолета като вземе изходни данни от мнемотроните на спътника.

— Сега ще узнаем причината — Фукс ободрително се усмихна на Бан. — Концепциотронът е истинско произведение на нашата епоха. Той изпълнява работа, с която преди можеха да се заемат само велики учени. В твоя космолет го няма, защото преди двеста години никой не го е и сънувал. Твой космолет сега е годен само за музея по история на техниката.

Бан нищо не отвърна. Томпи прекрасно го разбираше в този момент.

— Ами аз?... И аз ли съм годен сега само за музея? — попита Бан.

— Какво говориш! Та ти си човек.

— Ти бързо ще привикнеш — прибави Томпи.

От пултовете се дочу бръмченето на зумера. Като че ли майски бръмбар пробваше крилата си преди полет.

Фукс каза бързо:

— Извини, Бан. Налага ми се за минутка да прекъсна връзката. Трябва да се заема с твоето приземяване. А ти през това време се пригответи за прощаване с космолета.

Екранът угасна. Концепциотронът предаде, че върху бронята на космолета е станал процес на анихилацията на газа. Значи или отработените газове на ракетата, или бронята на космолета представляват антиматерия.

— Антиматерия... — прошепна Фукс. — Ами какво става тогава с Бан? Той по никакъв начин не може да се намира в космолет от антиматерия.

Фукс никак странно изгледа Томпи.

— Да, но само в случай, че той сам не се състои от антиматерия.

Минута мълчаха и двамата.

— Нима ти наистина мислиш, че това е възможно? — попита накрая Томпи.

— Не аз, а концепциотронът. Той не греши.

Томпи повдигна рамене.

— Това, че космолетът и Бан са от антиматерия дава основания за създаването на интересни хипотези, с които ще се заемат концепциотронът и учените... Преди двеста години космолетът на Бан напусна пределите на Слънчевата система и се отправи към Вега. Той се връща със закъснение от сто години и се състои от антиматерия. Може да се предположи, че Космосът около Вега притежава свойство за огледално преобразуване на материята. Но тогава вероятността космолетът да попадне в Слънчевата система практически се свежда до нула, а ето че и Бан не го е насочвал към Слънцето.

— А с какво ще обясниш ти всичко това?

— С фактора хикс. Нима ти сериозно смяташ, че подобна трансмутация може да стане случайно? Аз смятам, че тук в играта влиза факторът хикс — чужда цивилизация или наричай това както искаш. Но нея я има и тя... тя иска да ни унищожи... — добави той тихо. — Космолетът на Бан представлява маса от много хиляди тона антивещество. А петдесет килограма антивещество са достатъчни, за да нагреят до точката на кипенето водно кълбо с диаметър два километра. Пресметни сам...

— Но в такъв случай Бан не бива да се приземява в пределите на Слънчевата система. Освен на Юпитер или Сатурн.

— Да, не бива. А той даже не знае за това... — Фукс в отчаяние се вглеждаше ту в един, ту в друг екран.

— Но той не знае и това, какво е ставало там, на Вега. Не знае за самия този „фактор хикс“, не знае, че те са разглобявали атом след атом неговия космолет, а след това и неговото тяло. Те са поставили на мястото им съвършено идентични атоми, само в техните ядра вместо протони е имало неutronи, а около ядрата вместо електрони — позитрони. В сравнение с тяхното техническо равнище нашата цивилизация е на равнището на палеолита... Това е ужасно... — Томпи замлъкна.

— Не по-ужасно, отколкото това, че Бан сега е античовек — каза Фукс. — Той не знае, че тялото му е по-опасно за нас, отколкото

атомната бомба на древността... И затова... затова той не бива да се завръща на Земята.

— Ти искаш да му кажеш това?

— За съжаление се налага...

— Всичко е готово — каза Бан, когато отново видя на екрана си Фукс и Томпи.

— Бан, ти няма да се приземиш! — изказа това на един дъх Фукс.

— Защо няма?

— Ти си от антиматерия.

— Аз съм от антиматерия? Ти се шегуваш.

— Не, това е сериозно.

— Не ми е до шеги, Фукс. Честно казано мен и без това не ми е весело.

— Ти си от антиматерия — упорито повтори Фукс.

— Ти грешиш, аз съм нормален човек. Нормален! Чуваш ли? Аз ще вляза в горните слоеве на атмосферата. И ако вие сте прави...

— Това не можеш да направиш. Управлението на твоя кораб е поето от нас. Понякога пилотите се връщат от Космоса с нарушенa психическа дейност, а ние трябва да се грижим за Земята — поясни Фукс, като се усмихна печално.

Бан постоя минута нерешително, а после бавно седна в креслото.

— Правете каквото искате — каза той и затвори очи.

— Бан... Бан... — прекъсна тягостното мълчание Томпи. — Нима ти наистина нищо не помниш за своето пребиваване на Вега?

— Нищо — отвърна Бан почти със шепот.

— А може би те са ти заповядали да унищожиш... Знаеш, такава трансформация на мозъка, при която определено действие става необходимост — бързо добави Томпи.

— Но не, не! Аз се чувствувам обикновен човек, какъвто си ти.

— И все пак те са искали да ни унищожат... — произнесе Фукс.

— Какво те кара да мислиш така?

— Самият факт за изпращането на кораб от антиматерия...

— А не ти ли се струва, че е много по-просто за тях да изпратят излъчвател на неutronи?

— Възможно е да са искали да ни изненадат. Ние приемаме на Земята твоя космолет, завръщащ се от Вега, а той унищожава Земята.

— Аз не съм съгласен с тебе, Фукс — намеси се Томпи. — Ти им приписваш своите мисли. А те, ако действително съществуват, трябва да мислят със съвършено други категории. Да ни изненадат?... Със същия успех те може би са имали намерение да ни известят за нещо... Възможно е подобно изменение на материята на космолета именно да служи за някакъв сигнал... Може би за тях това са общоизвестни неща. Може на тях и през ума да не им минава, че не ни е по силите да се справим с антиматерията...

— Какви ти там сигнали! Нали вие смятате, че те се готвели да унищожат Земята, а противникът не се предупреждава за замисления удар.

— Бан! Как аз по-рано не помислих за това! — отведнъж възклика Фукс. — Аз съвършено забравих за сигнала. Може би цялата работа е в него. Ами че те са предавали сигнал. Този допълнителен сигнал, за който ти говорих, Томпи, когато ти току-що беше прилетял тука... Ако в сигнала няма никаква информация...

— Тогава това ще означава, че те действително са се стремили към нашето унищожение... — завърши Томпи.

— Е, Бан. След минута всичко ще се изясни. Предадохме на концепциотрона допълнителния сигнал, приет от нас. Необходимо е да се провери не съдържа ли той в себе си никаква информация. — Томпи внезапно замъкна. Екранът беше пуст.

— Бан! Бан! Той изчезна! По-бързо радара.

Фукс една минута се занимаваше с видеовръзката, но екранът оставаше пуст, само по трасето, водещо към Луната, просветваха мъничките светлини на товарните ракети.

— Това е краят... — каза Фукс. — В него трябва да е попаднал метеор. Дори и най-мъничкият, но от материя — ето че е станала анихиляция и космолетът се е изпарил...

В този момент те дочуха гласа на автомата.

— Изследването на обекта е свързано с неговото унищожение. После обектът се възсъздава от материя или антиматерия.

— Навярно в зависимост от това, къде го изпращат — тихо забеляза Томпи.

— Космолетът е бил създаден отново и изпратен по посока на Земята. Ако той е създаден от нужния тип материя, нека си остане на Земята. В противен случай следва да се изпрати сигнал на Вега. Тогава

ще го възсъздадат от материя с противоположен знак и ще го изпратят след известно време. Край. — Автоматът замъкна.

— Значи те все пак са искали да ни съобщят нещо... — гласът на Фукс се извиси като вик и прекъсна.

— Да, те наистина не са се стремили да ни унищожат — добави Томпи.

— И все пак Бан загина. Аз сега съм най-старият човек в Слънчевата система, по-точно, роденият по-рано от всички.

— Това не е съвсем така. Не забравяй, че след двеста години Бан ще се завърне от Вега.

— Ще се завърне?

— Несъмнено. Това именно обещават те в своя сигнал. Той, Бан — това е безсмъртният от Вега. Той е безсмъртен благодарение на тяхната техника, защото те са записали структурата на неговото тяло, на неговия мозък и могат да го възсъздадат Бан във всеки момент. Щом сигналът пристигне до тях, те ще се заемат с ново възсъздаване на Бан и космолета, а след двеста години нашите потомци втори път ще го посрещнат на път към Слънцето.

Публикувано в списание „Авиация и космонавтика“, брой 2/1965

Г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.